

januar 2023

SMARTOVCI

Broj 15

Fotografija sa predstave "Ivina bajka"

U OVOM BROJU:

- Analiza modernističke poezije
(Malarme i V.P.Dis)
- Netko beše Strahiniću Bane
- Autorska poezija i proza naših učenika
- Svetosavska priredba
- Ljubav Boga prema čoveku
- Život bez umetnosti
- Zašto čitati bajke
- Priča o medvedu Vojteku
- Uporedna analiza starog i novog filma "Meri popins"
- Stilske vežbe
- Teorija ljubavi

AUTORI:

Adriana Valentin
Maksim Malbaša
Lana Mišić
Lana Vukotić
Anđela Vapa
Zoran Lazarov Saje
Nemanja Petrović
Branislav Stanković
Andrej Nedeljkov
Rajan Nikić
Žarko Supić
Violeta Lunić, prof. istorije
Sara Rističević
Nemanja Sorajić

SMART VESTI

VR NAOĆARE SU SAMO ZA ZABAVU?

Vr je samo za zabavu? Ne i kod nas! Mi koristimo vr i u nastavne svrhe.

Idemo u prošlost, obilazimo muzeje, gledamo svet u dubini mora, putujemo u svemir... Na lak i interesantan način možemo da savladamo gradivo iz različitih predmeta.

SPEKTAKULARNA PREDSTAVA ZA KRAJ GODINE!

Naši kreativni i vredni učenici pripremili su dečiju novogodišnju predstavu koju su izveli za decu zaposlenih u našoj gimnaziji, malisane iz vrtića "Čarolija", korisnike Gerontološkog centra Novi Sad, njihove unuke, decu zaposlenih i malisane Futoga.

Nedelja je bila puna novogodisnje čarolije, darivanja, smeha, igranja i druženja, što je po nama najbolji nacin da okončamo jednu divnu godinu!

VANNASTAVNE AKTIVNOSTI

Naša škola redovno organizuje vannastavne aktivnosti. Idemo na klizanje, plivanje, šetnje po Strandu, bilijar, a to su samo neke od aktivnosti na koje organizovano vodimo naše učenike.

Fizičke aktivnosti, vreme koje provodimo u druženju sa drugarima iz škole, razrednim starešinom i odeljenjem ima poseban značaj za razvoj jednog srednjoškolaca.

POSETA GRADSKOJ BIBLIOTECI

Posetili smo Gradsku biblioteku u Novom Sadu gde smo bili, kao i uvek, sjajno ugošćeni! Tokom posete učenici su imali priliku da se upoznaju sa modernim i savremenim informaciono-referalnim centrom računarskih čitaonica, koji raspolaže knjižnim fondom od preko 15.700 knjiga (naučna, naučno-popularna i stručna literatura, enciklopedije, rečnici i leksikoni) i više od 50 naslova stručnih časopisa iz različitih oblasti.

EDUKACIJA JE NAJBOLJA PREVENCIJA!

Uspešnu saradnju nastavili smo i ove godine sa Savetovalištem za mlade Doma zdravlja Novi Sad, koje je organizovalo predavanje za naše učenice na temu samopregleda dojki i odlaska kod ginekologa.

Učenice iz svih odeljenja naše škole imale su priliku da se upoznaju sa tim kako se radi samopregled, koliko je važan, da se radi jednom mesečno, kao i sa drugim važnim informacijama o prevenciji raka dojke, kao i o važnosti redovnog odlaska kod ginekologa. Obuka je realizovana u okvru projekta "Volimo zdravlje" koje sprovodi Udruženje Crvena Linija, u cilju unapređenja i očuvanja zdravlja mladih.

IZLOŽBA POSVEĆENA ISIDORI SEKULIĆ

Posetili smo izložbu pod nazivom "Prva dama srpske književnosti" u Edseg - kulturnoj stanici. Ova veličastvena izložba posvećena je ličnosti i delu slavne i jedinstvene Isidore Sekulić.

Uživali smo u dragocenoj postavci uz stručno vodenje kustoskonje koja nam je dočarala život i delo Isidore Sekulić i ovim putem se zahvaljujemo na gostoprимstvu.

NASTAVAK EVROPSKOG PROJEKTA RYCO SUPERSCHOOLS I NOVA RAZMENA UČENIKA

Zadovoljstvo nam je da objavimo da je i ove godine naša projektna ideja interkulturnalne vršnjačke saradnje i razmene, u okviru regionalnog programa "Superškole", prepoznata kao jedna od najboljih i samim tim odobrana za realizaciju.

Radujemo se što će neki novi učenici Gimnazije Smart imati priliku da se upoznaju sa svojim vršnjacima iz Skoplja, učenicima Gimnazije Algoritam i sa njima učestvuju u kreativnim i edukativnim zajedničkim aktivnostima.

Ove aktivnosti realizovace se u okviru programa koji sprovodi Regional Youth Cooperation Office – RYCO, uz podršku Evropske unije i nemačkog Ministarstva za ekonomsku saradnju i razvoj.

NAŠI VRŠNJAČKI EDUKATORI

Naša četiri učenika, Lana Misić II2, Lana Vukotić II2, Mateja Molnar IIIl i Uroš Gatarić III3, prošli su obuku za vršnjačke edukatore na temu "Zaštita reproduktivnog zdravlja", a zatim su svoja znanja uspešno preneli svim učenicima naše škole.

Obuka je realizovana u okviru projekta "Volimo zdravlje" koje sprovodi Udruženje Crvena Linija, u cilju unapređenja i očuvanja zdravlja mladih.

FINALE U HAKATONU!

Našim učenicima IV godine cestitamo plasman u finale takmičenja u programiranju HAKATON za srednjoškolce. Od 120 timova srednjoškolaca iz cele Srbije uči u prvih 10 je već veliki uspeh! Cestitamo celoj ekipi, koju čine: Dragan Gavrić, Miljan Jokić, Luka Veličković i Pavle Maodus! Ponosni smo na vas, bravo momci! Želimo vam puno uspeha, sreće, držimo palčeve i navijamo za vas!!!

SVETOSAVSKA PRIREDBA

Obeležili smo školsku slavu, Svetog Savu i ovim putem se zahvaljujemo svima koji su učestvovali i prisustvovali proslavi!

Svečanost smo započeli tradicionalno himnom Svetom Savi u izvođenju našeg hora pod vođstvom prof. Suzan Mijatović Janković.

U nastavku je upriličeno sećanje slavskog kolača, a prisutnima se recima ljubavi i duhovnog nadahnuća obratio i sveštenik, otac Aleksandar Ignjatov. Prisutne je pozdravila i direktorka škole Jelena Desnica, kao i ovogodišnji kum, otac učenika Dorda Gajica, Saša Gajić. Kum škole svake godine bira se ponovo i uvek bude roditelj nekog od učenika iz prvog razreda, onog koji tokom prvog polugodišta ostvari najbolji uspeh. Sem ovog, kriterijum za najboljeg učenika prvog razreda uključuje i njegov odnos prema drugim učenicima, stvaranje prijateljstava, spremnost da pomogne i druge vrline.

Osim muzičkog programa, učenici su, uz pomoć nastavnice Jelene Stojšić, pripremili i govorili prigodne besede, hakon čega je druženje nastavljen u neformalnoj atmosferi.

ZAŠTO TREBA ČITATI BAJKE?

Piše: Lana Mišić

Zašto deca i roditelji treba da maštaju, i zašto roditelji treba da čitaju svojoj deci bajke?

Odgovore na ova pitanja smo dobili pomoću novogodišnje predstave, „Ivana bajka“.

Ova predstava prati različite likove iz klasičnih bajki, koji se bore za svoj opstanak, jer više niko ne veruje u njih. Bili su spremni da urade bilo šta, samo da ne odu u zaborav. Pokušavali su da prodaju bajke, ali niko nije htio da ih kupi pošto deca više ne čitaju. Samo sede za kompjuterima. Očajni, naši junaci su bili spremni da odustanu, sve dok nisu čuli za jedno dete koje i dalje čvrsto veruje u njih.

To dete je bila Iva - glavna junakinja naše novogodišnje predstave!

Iva je i dalje čvrsto verovala u bajke, volela je da se igra i da mašta. Problem je bio što ona sama nije znala da čita. Tata joj je govorio da su knjige glupost, jer „u tim knjigama i nema nešto naročito. Smatrao je da je internet prava stvar, a mama je tvrdila da bajke ne postoje. Nezadovoljna time što roditelji neće da joj čitaju, Iva crta pismo likovima iz bajki. Upravo zbog tog pisma njihovi svetovi će se susresti.

Likovi iz bajki dobijaju Ivino pismo i nakon nagovaranja od strane Vile, odlučuju da je dovedu u svet bajki, jer je ona njihova poslednja nada. Ubrzo shvataju da previše traže od nje, jer je ona ipak i dalje samo malo dete. Žele da je vrate nazad u njen svet, ali ni to ne mogu da urade. Po nju moraju da dođu njeni roditelji, a da bi došli, moraju da podetinje i da veruju u bajke.

Njeni roditelji, uz pomoć dece na predstavi, uspevaju da podetinje i odlaze po Ivu, koja je bila presrećna kad ih je videla. Sad, kada su ponovo bili zajedno, Ivini mama i tata shvataju gde su pogrešili: terali su Ivu da prebrzo odraste, da prestane da mašta i da se igra. Sve su je to terali, samo zato što su oni prvi zaboravili kako je to biti dete...Na kraju našeg izvođenja ovog divnog komada, kad se svako sa svakim izgrlio i kada su osmesi dece, roditelja, ali i nas glumaca obasjali prostoriju, došao je Deda Mraz i podelio deci poklone, stavljajući tačku na ovaj prelepi dan. Svi smo na trenutak podetinjili, te je na taj način ono što smo igrali na sceni postalo jednim delom i realnost.

Piše: Lana Mišić

PONOĆ JE...

Piše: Lana Vukotić

Sanjiv pogled na sat. Ponoć je. Jeza kao i spokoj prolaze kroz mene. Mir, tišina, a opet tama. Da li je ovo kraj jednog dana ili početak novog?

Sam pomen reči ponoć u mnogima budi mrak. Taj mrak ličio bi na neku prazninu, tugu, usamljenost... Ali da li je iko pomislio šta ponoć još krije? Krije novi početak. Spajanje početka i kraja. To da je sve povezano, da se sve vrti u krug i tako u beskonačnost.

Praznim pogledom u plafon rezimiran dan i pravim planove za naredni. Iako je prva asocijacija ponoći tama i tuga, šta je sa noćima provedenim pod sjajem mesečine? Ova ponoć u nama budi tople zamršene emocije. Oko nas je mrak, ali u nama malim plamenom gori jedna sveća, zbog koje osećamo snagu za novo jutro. Tad se pojavljuju pokušaji predviđanja sutrašnjice kao i nadanja da ćemo sutra, u ovo vreme, s osmehom na licu i spokoju u duši zaspati.

Mešavina emocija lepote, čežnje, strepnje, tera nas na dublje disanje kao i ubrzano kucanje srca i nismo svesni da smo i mi ovekovečeni u trenutku. Da li se naš život sastoji od skupa trenutaka koji su tamni i svetlim, ali neponovljivi?

Kao i ova ponoć. Svaka naredna neće biti ista. U nama probudiće drugu emociju. Možda nas rastuži, pokoleba, a možda nam podari snagu za novo sutra.

Tuga i sreća. Tama i svetlost. Sve se smenjuje. Sve je prolazno.

Was this the first time I see you

And after all

I was just someone who saw the best in you
While there was nothing but the worst
Everyone thinks I'm a fool because of you
At first I thought they were right
But after that night
I saw through your eyes
I didn't know if it was a dream
Or did I really see
What seemed to be
The reasoning behind all of these
Was it that monster controlling you all
along?

Was she the reason behind all your crimes?
Your hands are covered in blood
You start shaking
Your vision was blurry
All you could see was the blood
Which seemed to be never ending
Like your worst nightmare but a thousand
times worse
Lifted up your head,
With the blurry vision you could only see
The person, who you see your enemy
Standing there
With a wide smile
Before you could see anything else
You collapse and hear only beeping next to
you

Adriana Valentin

Is invisibility my enemy

I realized,

I wasn't apart of their world
Neither were they part of mine
They were the clown, I was the popular
Everytime I'd look at them,

I've never felt more invisible

If I tried, I thought,

Can I become the one you want?
Can I become someone you'd look at,
and go, that's someone,
and I know without a doubt,
that I wouldn't mind,
spending my life about,
watching that face,
for the rest of it,
and never get bored of it?

If so, I wouldn't mind,

spending even the rest of my life,
trying my best to be that someone,
who'll be your shining star
and I'd be the luckiest alive
to even be forever by your side

Adriana Valentin

PRIČA O MEDVEDU VOJTEKU

**Pišu: Žarko Supić i
profesorka Violeta Lunić**

Sekcija istorije

Ovo je priča o medvedu Vojteku koji je kao mладунче za vreme Drugog svetskog rata pronađen u poljskim šumama. Najpre su ga odgajale izbeglice, a kasnije su brigu o njemu preuzeli vojnici. Prvo što su poljski vojnici uradili kada su dobili medveda na čuvanje jeste da su mu dali ime Vojtek.

U početku je pio samo mleko iz flaše a kasnije čak i votku. Kada su želeli da ga nagrade, vojnici su mu davali pivo što mu je uskoro postalo omiljeno piće, a pored piva znao je i da pripali cigaretu, ali u tome nije nikad preterivao. Voleo je da se rve sa vojnicima, a naučio je i da salutira kada bi mu neki od vojnika uputio vojni pozdrav. U jeku iskrcavanja na Italiju 1943. kada su Poljski vojnici trebali da pređu Apenine, Vojtek je zvanično uključen u vojsku sa činom desetara a čak je imao dva adjutanta (koji su imali obavezi da vode računa o njemu).

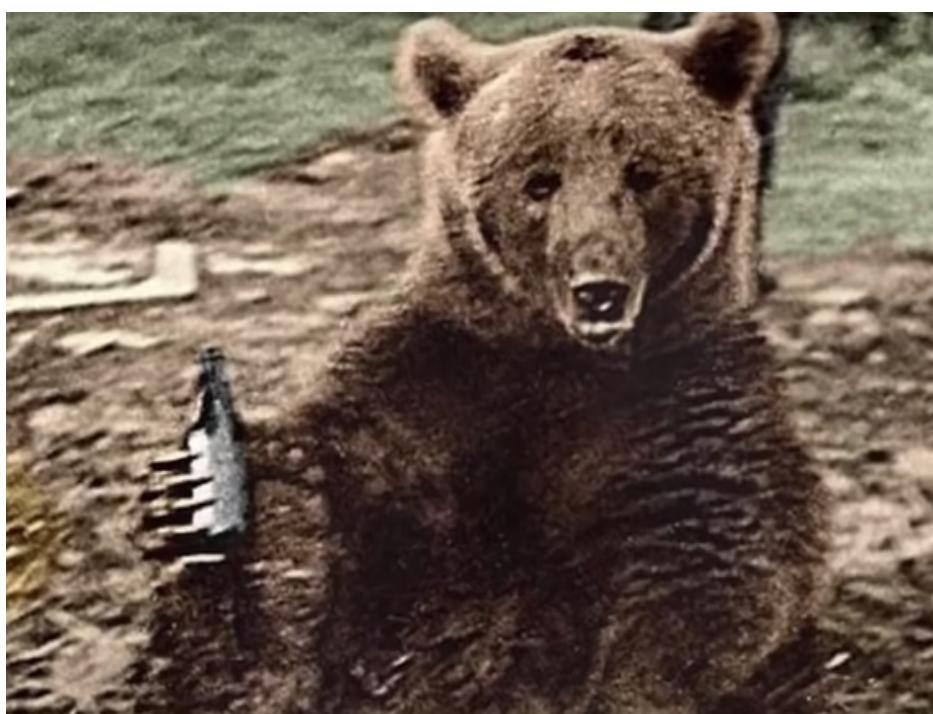
Živeo i hranio se zajedno sa ostalim vojnicima. Nakon završetka rata medved Vojtek je sa ostalim pripadnicima vojske prebačen u jugoistočnu Škotsku gde je završio svoju vojnu karijeru kada je proglašena demobilizacija, a on je prebačen u zološki vrt u gradu Edinburgu.

Za vreme svog boravka u zološkom vrtu, svakodnevno su ga posećivali znatiželjnici i bivši saborci koji su mu iz navike dobacivali cigarete, a pošto ih nije mogao zapaliti žvakao ih je.

Mirno je provodio dane sve do 1963. kada je u svojoj 21. godini napustio ovaj svet. S obzirom da je životni vek mrkog medveda oko 25-30 godina, pretpostavljamo da je premuo od prevelike konzumacije alkohola i žvakanja cigareta.

Grb koji danas nose članovi 22. transportne čete poljske armije ima na sebi medveda koji nosi granatu, kao sećanje na Vojtekove herojske dane.

**Pišu: Žarko Supić i
profesorka Violeta Lunić**
Sekcija istorije

"POMALO JE TAKIJEH JUNAKA KA ŠTO BJEŠE STRAHINIĆU BANE"

U prošlosti našeg naroda bilo je mnogo ljudi koji zaslužuju da budu večno upamćeni. Svojim delima i ličnošću ostavili su dubok trag u istoriji. Na sam pomen njihovih imena neizbežan je osećaj ponosa i divljenja. Jedan od takvih bio je i Banović Strahinja. Strahinja je bio poseban i drugačiji od svih. Na prvom mestu hrabar, iako prepušten sebi. Samouveren, uporan i istrajan na celom svom životnom putu. Pobediti sebe onda kada misliš da rešenja nema i da je sve poraz, jeste junaštvo koje se ne dokazuje na bojnom polju, već kroz život. Ono što ga krasiti i čini posebnim jeste to što je on junak sa gospodskim i plemenitim osobinama. To je snažnije od svake sile i moći. To je kruna ljudskog lika i karaktera. Sa osobinama pravog junaka, Strahinja je pre svega osećajna osoba, neko ko je požrtvovan, pa čak i onda kada je izneveren. Uprkos svemu, on odlučuje da se bori za ljubav koja mu je oteta. U tadašnjem društvu, prevara koju je načinila njegova žena kažnjavala se smrću, no, Strahinja ostaje čovek velikog srca i odlučuje da svojoj ženi oprosti.

Njegova čast i moć praštanja, ljudska neiskvarenost, poštene i čovečnost su iznad svake sile. Najveća pobeda je biti čovek, a čovek kakav je on ne ostavlja nikoga ravnodušnim.

Piše: Sara Rističević

BEZGRANIČNA LJUBAV BOGA PREMA ČOVEKU

Postoji mnogo vrsta ljubavi, ali samo jedna je ona koja ne može da se opiše, već samo da se oseti – to je ona vrsta ljubavi između čoveka i Boga.

Bog je naša srca povezao nevidljivim nitima. Stvarajući svet onakakav kakav je danas poznat iznova i iznova, čak i posle nevolja, je dokaz bezgranične ljubavi Boga prema čoveku. On nam pored svoje ljubavi pokazuje i milost, uči nas praštanju i daje nam šansu za novi početak. U hrišćanstvu, vrhunac Njegove ljubavi ogleda se u slanju svog sina Isusa Hrista na ovozemaljski svet. Tako je telesno prikazao ljubav i uneo emociju u čoveka. Nama ljudima pokazao je kakav život treba da vodimo. Vernici su u svojim molitvama najbliži sa Bogom. Blagosloven je onaj koji to doživi i oseti na pravi način.

Najvažnije je to kakav smo život izabrali da vodimo. „Čudni su potevu Gospodnji“. Birajući prave puteve, sa dobrom namerama i srcem punim ljubavi, osetićemo i spoznati sve lepote ovozemaljskog života. Zato, ako se nekad osetiš usamljeno i tužno, znaj da nisi sam i da je Bog spremio svetle puteve kojima ćeš koračati.

Piše: Sara Rističević

RECEPT ZA BESMRTNOST U KONTEKSTU "EPA O GILGAMEŠU"

Kada je čoveku pala na pamet prva misao da postane besmrtn? Onda kada je počeo da razmišlja o životu i smrti. Ljudi su želeli da žive večno i od pamтивека tragaju za receptom koji bi promenio njihovu smrtnost.

Prve misli u besmrtnosti vidljive su u najstarijem sačuvanom književnom delu na svetu – u „Epu o Gilgamešu“, gde glavni junak posle dugih putovanja pronalazi cvetak koji bi mu mogao dati večni život. To je u potpunosti odgovaralo kultu tog vremena, pošto su tada uglavnom lekovi pravljeni na biljnoj bazi. Tako razmišljajući, pitam se da li je ustvari dobro da živimo večno ili nije, ima li večni život više štete nego koristi? U neku ruku mi se dopada ideja o večnom životu – da večno mogu uživati u životu, ali, kada malo bolje razmislim, baš i ne! Nadživeo bih rodbinu, prijatelje i sve drage ljude, a to ne bih mogao psihički da podnesem. Mislim da bih se naživeo i bilo bi mi dosadno. Uostalom, ako bismo svi bili besmrtni, broj ljudi bi se vrlo brzo višestruko uvećao, planeta bi bila prenasljena i ne bismo imali gde da živimo...
Znam samo da je život kratak da bismo ga trošili razmišljajući o stvarima koje ne možemo da promenimo. Nisu uspeli ni mnogi pre nas, kao što neće sigurno ni mnogi posle nas. Pokušaću da se vodim rečenicom Nebojše Glogovca: „Život je kao lovka. Iz dana u dan je sve kraći, zato se potrudi da u njemu nešto lepo nacrtas, dok je još uvek ima“. Čovek u životu je dva puta srećan: Kada se rodi i kada zna zašto se rodio.

Piše: Rajan Nikić

"S JESENI KADA POČNU VETROVI"

Danilo Kiš je jedan od najzastupljenijih srpskih pisaca. Knjiga „Rani jadi“ govori o piščevim tužnim i usamljenim pričama iz detinjstva koje proživljava lik Andreas Sam.

Andreas Sam ima teško detinjstvo, usamljeno luta ispod stabla kestena, dok hladni vетar pravi vrtlog od lišća. On razmišlja o dolasku dugih zimskih dana, u suprotnosti tome priziva osećanja lepih zvukova, mirisa i boja. On je sposoban da zapaža stvari koje na prvo oko nisu vidljive. Vidimo da Andreas Sam ima bujan unutrašnji svet. Za njegovog oca ga vezuje samo par uspomena i slika, šešir i štap, pisma i dokumenti. Taj rani jad se duboko urezao u dečakovu svest. Kao mladić on i dalje traga za svojim uspomenama kako bi krenuo dalje. On polako napušta svoje lutanje usamljenim stazama detinjstva i tu „žalosnu porciju svog detinjstva“.

Svako u ranoj mladosti doživi svoje jade, samo neko na teži, a neko na lakši način. Sećanje na njih izaziva vrlo tužna raspoloženja. Ipak, kada si dete u tim trenucima ne razmišljaš mnogo o tome. Ali ponekad su baš ti „rani jadi“ presudni za oblikovanje čoveka. Život se sastoji od malih priča, malih događaja i malih uspomena, a u svima njima je skrivena prava vrednost čoveka.

Piše: Anđela Vapa

STILSKE VEŽBE

"Stilske vežbe" ("Exercises in Style") Rejmon Kenoa je zbirka od 99 različitih verzija jedne iste, naizgled sasvim obične, priče.

U svakoj priči, protagonista (ili narator) ulazi u autobus, biva očevidec svađe dvojice muškaraca, zatim jednog od njih dvojice (onog koji ima dugačak vrat i smešan šešir) vidi dva sata kasnije na stanici Sen Lazar, kako konstatiše da mu fali jedno dugme na kaputu.

Ovu revolucionarna knjiga, napisanu 1947. godine, smo na novinarskoj sekciji koristili kao udžbenik za vežbanje stila (kako i sam naslov kaže), uvidevši kako se jedna kratka priča može ispričati na mnogo različitih načina, menjanjem perspektive, nizanja događaja, psihičkog stanja naratora ili samog cilja priče...

Naš učenik Andrej Nedeljkov odlučio je da napiše svoju verziju ove priče, koju ćete pročitati na sledećoj stranici!

BEZ SEĆANJA

Piše: Andrey Nedeljkov

Kao da sam se tek probudio. Nisam siguran ko sam, sva moja sećanja su mutna i mračna. Zašto? Ne znam.

Sve što znam je da idem na autobus ispred mene, broj 30. Da li je to broj 30? Mutno je i ne mogu tačno da vidim koji je to broj.

Vidim gužvu. Podsećaju na ljude, ali nešto s njima nije u redu. Ne mogu da opišem njihova lice, nikako da ih upamtim, samo su mutne slike. Ali vidim jednog mladića koji ima oko 20 godina. Njegov šešir ima traku umesto uzice. Samo njega mugu da upamtim. On je jedini kojeg bih mogao da opišem kao čoveka, ali ipak i ima nešto čudno oko njega.

Njegov vrat je predugačak za normalnog čoveka. Momak je viknuo na jednog od "ljudi", nisam siguran šta mu je rekao. Reči su mu bile čudne. Kao da nisu bile ljudske reči, ali sam ih ipak nekako razumeo. Ne znam kako da opišem ovaj osećaj. Samo znam da sam razumeo da momak kaže da ga ovaj drugi "čovek" gurne svaki put kad neko prođe. Video sam jedno mesto u autobusu. Nekako je svetlelo i imao sam osećaj da moram da sednem na njega. Kao da sam ranije bio ovde. Kad? Opet ne znam. Seo sam na mesto, ali sam zaspao ili možda pao u nesvest? Samo znam da se osetio kao da je ceo svet nestao kad sam zatvorio oči. Kad sam ih otvorio bio sam na skroz drugom mestu. U centru Beograda? Krenuo sam da šetam nekim putem, za koji sam imao osećaj kao da sam šetao njime pre. Dok sam šetao ko zna gde, video sam tog istog momka sa nekim drugim "čovekom". Opet nisam siguran da je čovek, jer nešto oko njega nije bilo skroz normalno. Njegov oblik tela je bio čudan za čoveka i njegovo lice je bilo kao mutno, kao da ga je neko slikao mutnim filterom. Kad malo razmislim svi su imali takva lica osim momka sa šeširom. Onda je taj "čovek" rekao momku da treba da da šešir njemu da ga popravi. Opet su pričali na ovom čudnom jeziku. Posle toga sam nastavio da šetam istim putem. Ali ne mnogo kasnije, opet sam osetio kao da ću zaspati.

Pišem ovo na mom telefonu moleći da mi pomogne ako ga neko vidi . Sad sam primetio da je nebo crveno i mislim da čujem nešto da me prati.

PREDSTAVLJANJE FILMA "MERI POPINS"

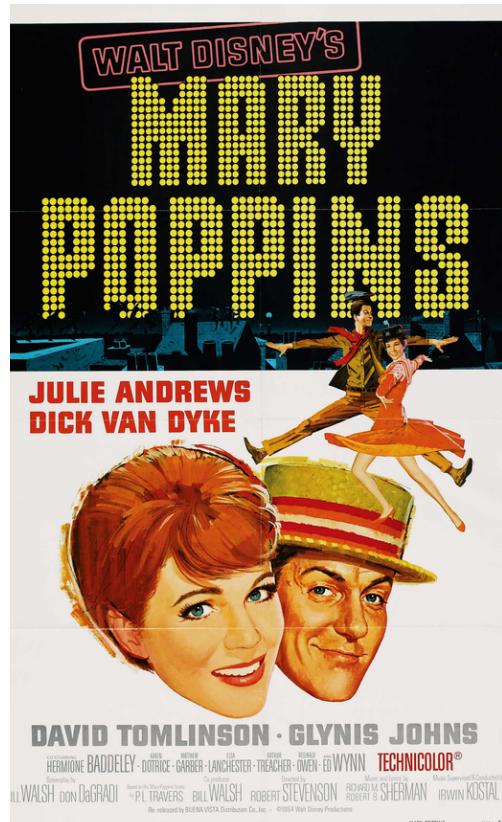
Piše: Maksim Malbaša

Meri Popins je klasični Diznijev muzički fantastični film zasnovan na istoimenoj knjizi Pamele Lindon Travers. Radnja je smeštena u London i prati priču glavnog lika, magične dadilje koja stiže da brine o deci Benksovih. Film je objavljen 1964. godine i postigao je ogroman uspeh, postavši jedan od najomiljenijih Diznijevih filmova.

Upoređujući ova dva filma, može se reći da su oba odlična na svoj način. Originalni film je bezvremenski klasik koji decenijama očarava publiku. S druge strane, nastavak za 2018. nudi novi pogled na priču i sadrži ažurirane vizuelne elemente i muziku.

Još jedna stvar koju treba uzeti u obzir je muzika. Iako su pesme u oba filma divne, nastavak za 2018. ima raznovrsniju i moderniju muziku. Primetno je odsustvo Džuli Endruz, koja je igrala Meri Popins u originalnom filmu, ali Emili Blant odlično radi u ulozi.

Sve u svemu, oba filma „Meri Popins“ su vredna gledanja. Original je klasik koji je izdržao test vremena, dok nastavak nudi novi pogled na voljenu priču. Ostaviću dva QR linka sa dve pesme iz oba filma.

ANALIZA DISOVE ČUVENE PESME "MOŽDA SPAVA"

Pesma "Možda spava" je jedna veoma divna pesma napisana od strane Vladislava Petkovića Disa. Ova pesma ima deset strofa i svaka strofa je kvinta sa obgrlenom rimom. Pesma je veoma poznata po svojoj melodičnosti i po ponavljanju prvog stiha na kraju svake strofe.

Na početku liski subjekat pokušava da se seti pesme koja mu je donosila sreću u prolosti. Ostavio ju je u snovima. Mislim da pesma predstavlja neke emocije koje je lirska subjekat ostavio u prošlosti i zaboravu. Tada se prvi put pominju oči nečije, nebo nečije, lice nečije... Oči su ogledalo čovekove duše i kao simbol u ovoj pesmi predstavljaju ono najvrednije, dušu. Lirska subjekat kao slutnju oseća te oči kao vodilju u životu. Te oči mu dolaze u snu, obilaze ga, vode ga i brinu o njemu. Metonimijski su prikaz voljene žene. Dis govori o nedostiznoj ljubavi - prema nedostiznoj ženi iz snova. Njegova draga dolazi iz sna. Izgled joj je nejasan, a Dis joj uočava samo lice, dok se sve ostalo gubi u snovima. Iako je pesma opisana ljubavnim osećanjima, u njoj se osećaju praznina i čežnja, pa i tugu jer je pesnik svestan da ipak nema svoju voljenu. Mislim da je lirska subjekat sabio sva sećanja i emocije svoje ljubavi prema nekoj devojci jer nije mogao da živi bez nje posle njihovog rastanka i jedini način da nastavi da živi je bio da sve to ostavi u magli de nikad vise ne može da se priseti te ljubavi i te nepoznate žene.

Piše: Nemanja Petrović

"ZALUD SLOBODU ON HTEDE"

Piše: Branislav Stanković

U Malarmeovom delu govori se o slobodi prelepog labuda koja može da se reflektuje i na slobodu čoveka.

Svaki čovek slobodu gleda na drugačiji način. Neko kroz porodicu, neko kroz prijatelje, a neko kroz veru. Smatram da svako zaslužuje slobodu da izrazi svoje mišljenje, stav, šta god to bilo bez straha za posledice. Nebitno koja nam je boja kože, koje smo vere ili nacionalnosti, svi smo ravnopravni i jednaki! Ali kao što je leđeno zamrznuto jezero utihnulo prelepog i gracioznog labuda, tako i u ljudskim životima postoje faktori, osobe, događaji koji liše čoveka slobode.

To mogu biti razne stvari, najčešće je to zabrana iskazivanja svog mišljenja, lišenje ličnih prava, ali naravno ima i mnogo gorih slučajeva. Nažalost, u svetu, a i kod nas, sve je više takvih slučajeva, a tome treba stati na put! Žene, muškarci, deca i tinejdžeri ne smeju imati strah da govore o svojim problemima.

Svako živo biće na ovom svetu zaslužuje slobodu!

"ŽIVOT BEZ UMETNOSTI"

Piše: Andela Vapa

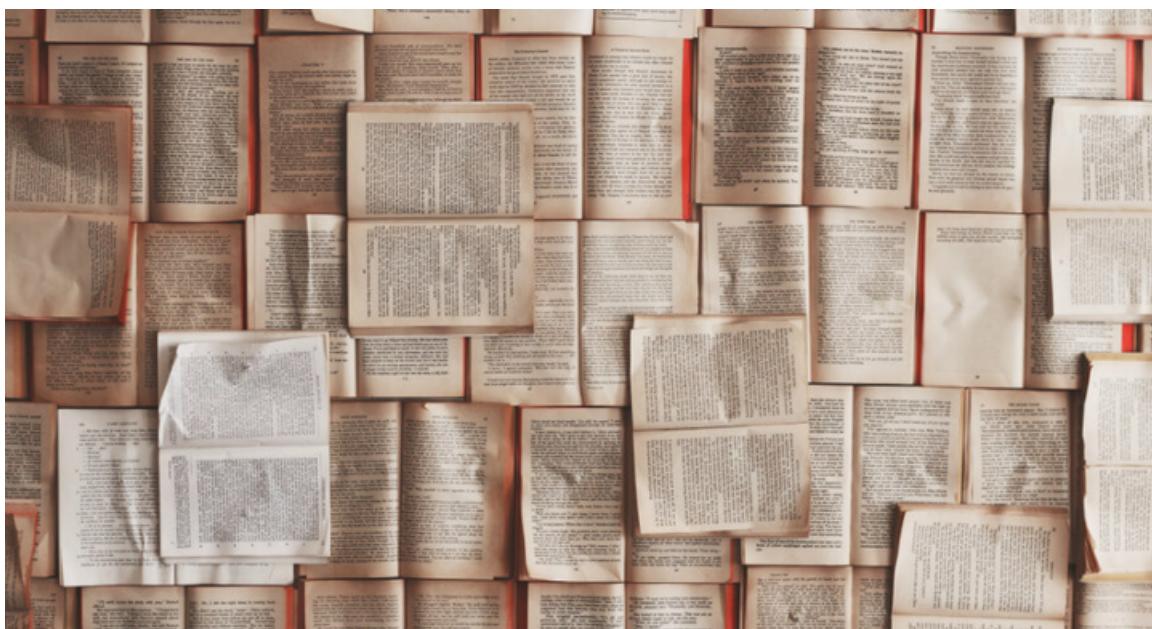
Umetnik nam omogućava da posmatramo svet na jedinstven način. Umetničko delo može nastati u bilo kojoj oblasti umetnosti, kao što je slikarstvo, književnost, arhitektura, muzika ili ples.

Književnost možemo posmatrati kao umetnost reči. Predmet književnosti je često čovek i njegov svet, a pisac nam govori o stvarnosti u slikama.

Književnost može predstavljati neki od aspekata stvarnog života, ali i bilo koju hipotetičku, fiktivnu ili imaginarnu stvarnost.

Ipak, čitalac sa svoje strane, mora se osećati uključenim u književno delo. On mora biti zainteresovan za njega. Pisac želi da se identificuje sa likovima.

Ono što nastavnik književnosti može da uradi jeste da stvori kod učenika ljubav prema književnosti, jer upravo jedan od značaj književnosti jeste njen obrazovani i vaspitno-didaktički cilj.

Čitajući dela sa različitom tematikom, čovek proširuje svoje vidike, bogati svoj rečnik, kao i saznanja o prirodi, o životu i o ljudima. Iako se na prvi pogled čini da nam čitanje uzima dosta vremena, i da bi bilo bilje da nešto drugo radimo, dok čitamo knjige učimo o događajima, osećanjima ili se možda prepoznajemo u rečima i postupcima likova.

Knjige mogu da predstavljaju naše najbolje prijatelje, koji uvek imaju vremena i strpljenja za nas. Nasuprot onome čime nas okružuju mediji, koji nam neumerno objašnjavaju kako se vrednuje ličnost i život pojedinca, ko ima dovoljno lajkova, a ko ne, čitajući knjige, mi živimo sa junacima koji se suočavaju sa svojim neuspesima, i saznajemo da ovaj svet ne funkcioniše savršeno i da svi trpe i uspehe i neuspehe. Književnost nam tada pomaže, jer knjige možemo da posmatramo kao sredstvo koje ima drugi pogled na svet i možemo mnogo da naučimo od toga.

Ipak, čitalac sa svoje strane, mora se osećati uključenim u književno delo. On mora biti zainteresovan za njega. Pisac želi da se identificuje sa likovima.

Ono što nastavnik književnosti može da uradi jeste da stvori kod učenika ljubav prema književnosti, jer upravo jedan od značaj književnosti jeste njen obrazovani i vaspitno-didaktički cilj.

Čitajući dela sa različitom tematikom, čovek proširuje svoje vidike, bogati svoj rečnik, kao i saznanja o prirodi, o životu i o ljudima. Iako se na prvi pogled čini da nam čitanje uzima dosta vremena, i da bi bilo bilje da nešto drugo radimo, dok čitamo knjige učimo o događajima, osećanjima ili se možda prepoznajemo u rečima i postupcima likova.

Piše: Andjela Vapa

TEORIJA LJUBAVI

Piše: **Lana Vukotić**

Šta je to ljubav? Ako bismo pitali svakog čoveka na ovoj planeti šta je ljubav dobili bismo 7 milijardi različitih odgovora. Ali da li mi uopšte smemo da definišemo ljubav? Kada bismo dali definiciju ljubavi ona ne bi imala smisao.

Svako ljubav doživljava na svoj način. Da li onda svaka osoba oseti drugačije razlike vrste ljubavi? Kako širok spektar onda. Neka ljubav može biti bolna, dok nam druga može podariti krila. Ležanje u krevetu sa zamišljenim pogledom i mislima ko zna gde. Taj mir, tišina, a opet toliko toga dešava se u glavi (dešavanja u glavi). Mesto gde sve samo nama sve ima smisla. Dok gravitacija utiče na naše telo i čini nas zarobljeno u jednom mestu, mozak ima slobodu o kojoj bi čovek samo mogao da sanja. Telo mirno, zatočeno u krevetu, a misli u sopstvenom mikrokosmosu s centrom osobe koju volimo. Neki imaju potpunu sliku žarišta tog sveta, dok je drugi još uvek zamišljaju, maštare, traže... Mada nekada je i to bolje. Sanajriti, razmišljati, zamišljati osobu uz koju želimo da budemo sahranjeni. Sve njene vrline, ali ni jednu manu.

Ljubav na prvi pogled. Ah kakva besmislica. Susret pogleda koji dovodi do preskoka otkucaja i „shvatanja“ kako je to to, osoba koja nam je suđena. Ubeđeni smo da kroz oči možemo da pročitamo svaku čistotu te osobe, kao i svaki nedostatak. Kreatora naših misli i odluka sada srce vodi ka drugoj stazi, stazi koja će nas najčešće dovesti do uvida velike zablude. Reč ili dve pokazale bi da nije to to, ali sami mažemo sopstvene oči, rečju volim. Ali sve je to u normalno kao i shvatiljivo. Ništa nije savršeno pa tako ni naš um kada ga srce nadjača.

Prava ljubav. Još jedna škakljiva tema. Da li to uopšte može da postoji? Da li je srce zaista suđeno toj jednoj osobi i samo je potrebno da je pronađe? Da li bi to značilo da ljubav na prvi pogled postoji, da stvarno pogledom možemo uvideti tu emotivnu povezanost? Da li bi to značilo da u teoriji svi imamo istu definiciju ljubavi i da je svi osećamo na isti način, da bi odgovor na pitanje šta je ljubav bio isti odgovor samo drugačijim rečima ispričan, da se ljubav odista može definisati...
Na sve to dolazi odgovor... možda.

Piše: Lana Vukotić

